

[Aage Fogh.]

jeg tænker navnlig på kul fra Polen. Såvidt jeg har forstået, er Polen den største efterspørger efter vore fedtstoffer, og derfor vil jeg gerne medgive denne pasus i betænkningen min anbefaling udfra de økonomiske betragtninger, jeg her har gjort gældende. Jeg tror ikke, at den økonomiske situation i landet er sådan, at det er forsvarligt, at vi opretholder dette fedtkort og binder os for indtil 12 mill. kr. i skat og unddrager os en valutagevinst på ca. 20 mill. kr., som vi kan anvende til stor fordel for hele den samlede befolkning på andre områder.

Dernæst et par bemærkninger om pristallet. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen var stærkt inde på det. Fra visse sider ynder man at fremstille pristallet som noget helligt og ufejlbarligt. Det er det ikke, langt fra. Derfor er det klogt og rigtigt, at man også herfra vurderer pristallet som det, det virkelig er, og sandheden om pristallet er, at det benyttes ved lønreguleringer i korte tidsperioder, men de egentlige og de væsentlige lønreguleringer foretages ikke på grundlag af pristallet. Ved arbejdernes og arbejdsgivernes møde hvert andet år eller så er det givet, at både arbejdere og arbejdsgivere ved, hvad vægt der kan tillægges pristallet, så det er ikke afgørende for hvilket resultat, de når til. Det samme gælder for embedsmændene. Når de fik 2½ portions tillæg, var det trods pristallet, fordi man måtte erkende, at det ikke gav det rigtige udtryk for forskydninger i priserne. Det ved vi fra alle sider, og så er der grund til at håbe på en ændring. Det er jeg sammen med andre en stærk tilhænger af; jeg tror, det vil komme.

Jeg skal altså anbefale, at man stemmer imod de kommunistiske ændringsforslag og for de ændringer, der er foreslået af landbrugsministeren og tiltrådt af det samlede udvalg.

Tholstrup: Der er under udvalgsbehandlingen ikke fremkommet noget, som ændrer mit partis stilling til lovforslaget. Vi må fastholde princippet om ærlige priser, selvom disse skulle få følger for pristallet. Vi mener, at dette pristal hurtigt vil gå ned i kraft af den virkning, der vil opstå, når skatterne til gengæld går ned; når de overvæltede skatter fører priserne nedad, vil pristallet gå ned ad naturlig vej, i stedet for at man krampagtigt prøver på at holde det kunstigt nede. Vi ønsker priserne ned, og vi ønsker, at dette pristal bliver så ærligt som muligt.

Under vort krav om afvikling af restriktionerne hører også ophævelse af subsidierne. Vi kan ikke tiltræde princippet i lovforslaget udfra den betragtning, at tilskud af denne art stort set betales direkte eller indirekte af de samme befolkningsgrupper, som loven tilsigter at hjælpe. Heroverfor spørger så det ærede medlem hr. Aage Fogh, om vi virkelig tror på, at det bliver de samme familier, som nyder tilskuddet, der kommer til at betale. Ja, det gør vi virkelig. Vi har den opfattelse, at det her i dette land er de folk, som ingen mulighed har for at overvælde de dem pålagte skatter på andre, der til syvende og sidst kommer til at betale skatterne. Det bliver de danske arbejdere, de danske bønder, de danske fiskere og folk, der er beskæftiget fortrinsvis i eksporterhvervene i sådanne stillinger, hvor de ikke har mulighed for at tage sig betalt hos den næste. Og da det i særlig grad er familierne med de mange børn, der gennem skatteovervæltningen på varepriserne kommer til at betale de forøgede skatter og de forøgede varepriser, er det de samme mennesker, som gennem denne lov skal have tilskud og skal betale pengene dertil. Det kan vi ikke komme bort fra.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh må sætte sig ind i denne tankegang om skatteovervæltning, før han taler om, at vor stilling er reaktionær. Man må erindre den store vækst, der har været i storformuerne; millionærernes antal stiger ganske jævnt år for år, medens antallet af små formueejere ikke stiger. Det tyder på, at der er noget galt. At levedoden er gået tilbage i den tid, hvor det radikale parti har været medstyrende her i landet, viser opgørelser fra statistisk departement. Levedoden for den danske arbejder faldt i tiåret før krigen med ikke mindre end 12 pct.; det var den tid, da det radikale parti havde hovedansvaret for den politik, der blev ført i dette land. Om det er reaktionært at påvise det, ved jeg ikke; jeg kalder det reaktionært ikke at gå væk fra en politik, som virker forringende på de ringest stilledes kår. Men det er altså det, man i det radikale parti kalder at føre en realistisk politik.

Vi foretrækker tilskudsordningernes bortfald, og at leveomkostningerne for befolkningen nedbringes ved billiggørelse af forbrugsvarerne, f. eks. ved afskaffelse af toldbeskyttelsen. Det ærede medlem hr. Tesdorpf ville gerne vide, hvad dette ville betyde i rede penge. Vi ved, at der betales rundt regnet 100 mill. kr. i told. Vi ved, at når dette beløb får virkning på detailpriserne, bliver det rundt regnet fordoblet,